

a răscumpăra păcatele noastre.

Dragostea este motivul principal al planului salvării; este sursa fericirii, este veșnica reînnoire a primăverii vindecătoare și fântâna prețioasă a speranței.

Când ne întindem mâinile și ne deschidem inimile către alții în dragoste creștinească, ceva minunat ni se întâmplă. Propriul nostru spirit se vindecă, devine mai rafinat și mai puternic. Noi devenim mai fericiți, mai liniștiți și mai receptivi la șoaptele Sfântului Spirit.

Cu toată inima mea și din tot sufletul meu aduc mulțumiri Tatălui nostru Ceresc pentru dragostea Sa pentru noi, pentru darul Fiului Său, pentru viața și exemplul lui Isus Hristos și pentru sacrificiul Său fără de păcat și lipsit de egoism. Mă bucur de faptul că Hristos nu este mort, ci a înviat din mormânt! El trăiește și S-a întors pe pământ pentru a restaura autoritatea Sa și Evanghelia Sa pentru oameni. El ne-a dat exemplul perfect al felului de oameni care trebuie să fim.

În această Duminică de Paște, și în fiecare zi, când contemplăm cu respect și venerație cum ne îmbrățișează, ne alină și ne vindecă Salvatorul nostru, să ne angajăm să devenim mâinile Sale, astfel încât prin noi, alții să poată simți îmbrățișarea Sa dragăstoasă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Nefi 26:24-25, 28; subliniere adăugată.
2. Vezi Luca 18:9-14.
3. Romani 3:23.
4. Doctrină și legăminte 18:10.
5. Mosia 18:9.
6. Vezi Alma 7:11-13; Doctrină și legăminte 19:16.
7. Proverbele 17:17.
8. Vezi Clarence Cook, „Abram and Zimri”, în *Poems de Clarence Cook*, (1902), p. 6-9.
9. Vezi Matei 22:39.
10. Vezi Matei 7:12.
11. 1 Corinteni 13:1.
12. Doctrină și legăminte 81:5.
13. Matei 22:40.
14. Vezi Iuda 1:12.

Vârșnicul Richard G. Scott,

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.

„El trăiește! Slavă numelui Său!”

Înțelegerea noastră despre ispășirea lui Isus Hristos și credința în această ispășire vor asigura tăria și capacitatea necesare unei vieți pline de succes.

Este dimineața de Paște, această zi sfântă destinată în toată creștinătatea sărbătoririi victoriei lui Isus Hristos asupra morții. Învierea Sa a distrus ceea ce, până atunci, fusese lanțul neclintit al morții. El a deschis calea prin care fiecare dintre copiii Tatălui Ceresc născuți pe pământ va avea ocazia de a se ridica din morți pentru a trăi din nou.

Cât trebuie să se fi bucurat Tatăl din Cer în acea zi sfântă când fiul Său, supus în totalitate și foarte demn, a sfărâmat lanțul morții. Ce scop etern ar fi avut planul de fericire al Tatălui nostru dacă nu ar fi fost făcut activ prin jertfa mare și finală a Fiului Său glorios și supus? Dacă moartea ar fi fost sfârșitul existenței și nimeni nu ar fi fost înviat, care ar fi fost scopul etern pentru crearea pământului, unde inteligențe eterne îmbrăcate în trupuri spirituale primesc un trup fizic? Ce moment glorios a fost acea dimineață pentru toți cei care au înțeles semnificația lui!

Paștele este acel moment sfânt când inima fiecărui creștin devotat se întoarce cu umilă recunoștință către iubitul nostru Salvator. Este acel moment care trebuie să aducă pace și bucurie

tuturor celor care-L iubesc pe El și arată aceasta prin supunere față de poruncile Sale. Paștele ne face să ne gândim la Isus, la viața Sa, la ispășirea Sa, la învierea Sa, la dragostea Sa. El s-a ridicat din moarte cu „tămăduirea... sub aripile Lui” (Maleahi 4:2; 3 Nephi 25:2). O, cât de mult avem nevoie noi, toți, de acea tămăduire pe care Mântuitorul o poate furniza. Mesajul meu este despre speranța bazată pe principiile întruchipate în învățăturile Stăpânului Învățător, Isus Hristos.

Membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă pot înțelege mai bine dimensiunea tămăduirii furnizate de ispășirea Lui, deoarece noi avem plenitudinea doctrinei Sale. Înțelegem că ceea ce a făcut El de bunăvoie, cu suferință imensă și sacrificiu, ne va afecta pe noi, nu numai în această viață, ci și prin toată eternitatea.

În această zi de Paște, în timp ce vă amintiți de înviere și de prețul plătit și de darul făcut prin ispășire, luați în considerare ceea ce ne învață scripturile despre acele evenimente sfinte. Mărturia dumneavoastră personală despre realitatea lor va fi întărită. Ele trebuie să însemne mai mult decât să

învățați pe dinafară principiile. Ele trebuie să devină parte a ființei dumneavoastră ca o protecție puternică împotriva cantității crescânde de monstruozițai care ne infectează lumea.

Profetul Lehi a declarat un adevăr profund atunci când a spus: „Prin urmare, mărturia vine în și prin Mesia cel Sfânt; căci El este plin de har și adevăr. Iată, el se jertfește pe El însuși ca o jertfă pentru păcat, ca să răspundă la cerințele legii în favoarea tuturor acelor care au o inimă frântă și un spirit smerit; și pentru nimeni altul cerințele legii nu pot să fie împlinite” (2 Nefi 2:6-7). Această scriptură arată că pentru cei mândri și aroganți este ca și cum nicio dată n-ar fi fost făcută o ispășire.

Isus Hristos trăiește. El este Salvatorul nostru, Mântuitorul nostru. Este o ființă glorioasă, înviată. El are

capacitatea de a transmite dragostea care este atât de puternică, atât de coplesitoare, încât depășește capacitatea limbii umane de a o exprima în mod adecvat. El și-a dat viața pentru a rupe legăturile morții. Ispășirea Sa face să fie foarte eficient planul de fericire al Tatălui Său din Cer.

Isus administrează balanța dintre dreptate și milă în funcție de supunerea noastră față de Evanghelia Sa. El este lumina pentru toată omenirea. El este fântâna întregului adevăr. El își îndeplinește toate promisiunile. Toți cei care se supun poruncilor Sale vor obține cele mai glorioase binecuvântări imaginabile.

Fără ispășire, planul de fericire al Tatălui din Cer nu ar fi putut fi dus la îndeplinire în întregime. Ispășirea ne dă posibilitatea de a învinge consecințele

greșelilor făcute în viață. Când ne supunem unei legi, primim o binecuvântare. Când încălcăm o lege nu rămâne nimic din supunerea anterioară care să satisfacă cerințele dreptății pentru acea lege încălcată. Ispășirea Salvatorului ne permite să ne pocăim de orice nesupunere și, prin aceasta, să evităm pedepsele pe care le-ar fi impus dreptatea.

Respectul și recunoștința mea față de ispășirea Celui Sfânt al lui Israel, Prințul păcii și Mântuitorul nostru se extind continuu, pe măsură ce mă străduiesc să o înțeleg mai mult. Înțeleg că nicio minte muritoare nu poate concepe în mod adecvat, nici nu poate limba omenescă să exprime în mod potrivit întreaga semnificație a tot ceea ce Isus Hristos a făcut pentru copiii Tatălui nostru Ceresc, prin ispășirea Sa. Totuși, este vital ca fiecare dintre noi să învățăm ceea ce putem despre ea. Ispășirea este acel ingredient esențial al planului de fericire al Tatălui din Cer fără de care acel plan nu ar fi putut fi activat. Înțelegerea dumneavoastră despre ispășire și introspecția pe care o asigură în viața dumneavoastră, vor intensifica folosirea eficientă a tuturor cunoștințelor, experienței și îndemănrilor pe care le căpătați în viața muritoare.

Cred că este instructiv să încercăm să ne imaginăm ceea ce a cerut ispășirea atât de la Tatăl, cât și de la Fiul Său binevoitor. Trei dintre provocările pe care le-a înfruntat Salvatorul au fost:

În primul rând, un enorm simț al responsabilității, pentru că El a înțeles că, dacă nu ar fi fost făcută în mod perfect, niciunul dintre copiii Tatălui Său nu s-ar fi putut întoarce la El. Ei ar fi fost izgoniți din prezența Sa pentru totdeauna dacă nu ar fi existat o cale pentru a se pocăi pentru legile încălcate și niciun lucru care nu este curat nu poate locui cu Dumnezeu. Planul Tatălui Său ar fi eșuat și fiecare copil de spirit ar fi fost veșnic sub controlul

și sub chinurile Satanei.

În al doilea rând, în mintea și în inima Sa complet pure El a trebuit să simtă personal consecințele a tot ceea ce omenirea ar fi întâlnit vreodată, chiar cele mai depravate, mai mizerabile păcate.

În al treilea rând, El a trebuit să îndure atacurile vicioase ale hoardelor Satanei, în timp ce a fost împins la limita îndurării Sale din punct de vedere fizic și emoțional. Apoi, din motive pe care nu le cunoaștem pe deplin, în timp ce se afla la limita capacității Sale, în momentul când Salvatorul avea cel mai mult nevoie de ajutor, Tatăl Său i-a admis să poarte singur responsabilitatea apăsătoare, numai cu propria Sa tărie și capacitate.

Încerc să-mi imaginez cât de teribil de dureros trebuie să fi fost pentru Tatăl nostru din Cer momentul când Salvatorul a strigat de pe cruce:

„Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46; Marcu 15:34). Nu cred că Tatăl din Cer L-a părăsit pe Fiul Său pe cruce. Cred că strigătul a fost motivat atunci când Acel Fiul a simțit că a fost retras sprijinul susținător de care S-a bucurat întotdeauna din partea Tatălui Său. Tatăl Său a recunoscut că Salvatorul avea nevoie să îndeplinească ispășirea totală și completă pe cont propriu, fără sprijin din afară. Tatăl nu Și-a abandonat Fiul. El a făcut posibil ca Fiul Său perfect să câștige fructele eterne ale ispășirii.

Nimeni dintre noi nu poate aprecia vreodată în mod adecvat în viața muritoare consecințele total benefice ale ispășirii.

Există o nevoie imperativă pentru fiecare dintre noi de a ne întări înțelegerea despre semnificația ispășirii lui Isus Hristos, astfel încât să devină o fundație neclintită pe care să ne clădim viețile. Pe măsură ce lumea devine tot mai lipsită de standarde fundamentale

și pe măsură ce onoarea, virtutea și puritatea sunt tot mai mult ignorate în goana după dorințe și plăceri fizice și emoționale, înțelegerea noastră despre ispășirea lui Isus Hristos și credința în această ispășire vor asigura tăria și capacitatea necesare unei vieți pline de succes. De asemenea, vor aduce încredere în vremuri de încercare și pace în momente de tulburare.

Vă încurajez cu toată puterea să trasați un plan personal de studiu pentru a înțelege mai bine și a aprecia consecințele incomparabile, eterne și infinite ale îndeplinirii perfecte de către Isus Hristos a chemării Sale divine, stabilite în calitate de Salvator și Mântuitor al nostru. Profunda reflecție personală a scripturilor, acompaniată de cercetare, rugăciune din inimă, vor întări înțelegerea și aprecierea dumnezeoasă față de ispășirea Sa neprețuită. O altă cale eficientă de a învăța despre Isus Hristos și despre ispășirea Sa este frecventarea

templului în mod consecvent.

Fiecare dintre noi să reinnoiască hotărârea de a propovădui principiile adevărate în sfințenia caselor noastre. Atunci când facem aceasta, vom asigura marea ocazie de fericire pentru spiritele încredințate în grija noastră. Folosiți Biserica în calitate de instrument drept pentru întărirea căminului, dar recunoașteți că, în calitate de părinți, avem responsabilitatea fundamentală și privilegiul de a fi îndrumați de Domnul în educarea copiilor de spirit pe care El ni i-a dat să-i îngrijim.

Importanța vitală de a propovădui adevărul în cămin este fundamentală. Biserica este importantă, dar căminul este locul în care părinții asigură înțelegerea și îndrumarea necesare copiilor. Este bine spus, că cele mai importante chemări din viață și din eternitate sunt cele de tată și de mamă. Cu timpul, vom fi eliberați din toate celelalte chemări pe care le primim, dar nu din cea de tată și de mamă.

Pe măsură ce chibzuiți – și nu doar citiți – ci chibzuiți și meditați asupra pasajelor din scripturi, puterea Duhului Sfânt va aduce adevăruri în mintea și inima dumneavoastră, ca pe o fundație sigură în aceste timpuri nesigure în care trăim. Ca părinți, pregătiți-vă copiii pentru provocările pe care le vor întâlni. Învățați-i adevărul, încurajați-i să-l pună în practică și ei vor fi bine, indiferent cât de tare este zguduită lumea.

În această zi de Paște, hotărâți să faceți din Domnul Isus Hristos centrul viu al căminului dumneavoastră.

Asigurați-vă că fiecare decizie pe care o luați, indiferent dacă este de natură spirituală sau fizică, să fie îndrumată de gândul: „Ce ar vrea Domnul Isus Hristos să fac?”. Când Salvatorul este centrul căminului nostru, acesta este plin de pace și tihnă. Există un spirit de calmă asigurare care pătrunde în casă și care este simțit atât de copii, cât și de adulți.

Cea mai bună cale de a face o permanentă schimbare în bine este de a face din Isus Hristos modelul dumneavoastră și din învățăturile Sale îndrumarul dumneavoastră pentru viață.

Dacă ați fost nesupuși poruncilor Sale și vă simțiți nedemni, recunoașteți că de aceea Domnul, Isus Hristosul, și-a dat viața Sa. Prin ispășirea Sa, El a oferit pentru totdeauna ocazia de a depăși astfel de greșeli, de a ne pocăi pentru alegerile greșite și de a înlătura efectele negative ale unei vieți duse contrar învățăturilor Sale.

Salvatorul ne iubește pe fiecare dintre noi și va face posibil ca fiecare nevoie să fie îndeplinită, atunci când ne calificăm prin supunere pentru toate binecuvântările pe care El vrea să le avem pe acest pământ. Îl iubesc și Îl ador. În calitate de slujitor al Său autorizat, mărturisesc solemn din toată ființa mea că El trăiește, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Donald L. Hallstrom,
din Președinția Celor Șaptezeci

Întoarceți-vă către Domnul

Nu permiteți niciodată vreunei împrejurări trecătoare să vă oprească să creșteți spiritual.

Cu mulți ani în urmă am fost martorul unei dezamăgiri – care a devenit o tragedie. Un cuplu tânăr se pregătea să întâmpine pe lume primul lor copil. Viețile lor erau pline de nerăbdare și entuziasm față de această experiență grandioasă. În timpul nașterii, au apărut complicații și copilul a murit. Dezamăgirea s-a preschimbat în mâhnire, mâhnirea s-a preschimbat în mânie, mânia s-a preschimbat în reproș, iar reproșul s-a preschimbat în răzbunare față de doctorul pe care ei îl făceau responsabil pentru ceea ce se întâmplase. Părinții și alți membri ai familiei s-au implicat foarte mult, încercând împreună să distrugă reputația și cariera doctorului. Pe măsură ce săptămânile și apoi lunile de amărăciune măcinau familia, înverșunarea lor s-a îndreptat asupra Domnului. „Cum de a permis El ca lucrul acesta groaznic să se întâmple?”. Ei au respins eforturile repetate ale conducătorilor și membrilor Bisericii de a-i alina din punct de vedere spiritual și emoțional iar, cu timpul, s-au îndepărtat de Biserică. Acum, patru generații ale familiei au fost afectate. Acolo unde au existat cândva credință și devotament față de Domnul și Biserica Sa, nu a mai avut loc de zeci de ani nicio activitate

spirituală din partea niciunui membru al familiei.

În cele mai dificile situații din viață, există, adesea, numai o singură sursă de pace. Domnul Păcii, Isus Hristos, ne oferă harul Său alături de invitația: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28-29). Mai departe, El ne promite: „Vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea” (Ioan 14:27).

Bunicii mei din partea tatălui au avut doi copii, un fiu (tatăl meu) și o fiică. După ce a slujit într-o misiune și a servit în armată în Hawaii, tatăl meu s-a întors în insulele Hawaii în 1946 să-și aleagă o profesie și să-și întemeieze o familie. Părinții săi locuiau în orașul Salt Lake, la fel ca și sora lui. Ea s-a căsătorit în 1946, iar patru ani mai târziu aștepta un copil. Este un lucru foarte special pentru părinți să aștepte cu nerăbdare ca fiica lor (în cazul acesta singura fiică) să nască pentru prima dată. Nimeni nu știa că în pântecul ei purta gemeni. Din nefericire, ea și gemenii au murit în timpul nașterii.

Bunicii mei au fost devastați. Totuși, mâhnirea lor i-a îndreptat imediat către Domnul și ispășirea Sa. Fără a stăruii în trebându-se de ce s-a întâmplat așa ceva și cine ar putea fi învinovățit, ei s-au